

Arrest

nr. 154 254 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 149 186 van 6 juli 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 11 mei 2015 België binnen en vraagt op 12 mei 2015 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 18 april 2015 in Polen asiel had aangevraagd. Op 5 juni 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 11 juni 2015 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 29 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)c van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene vroeg op 12.05.2015 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor: een identiteitskaart van Irak met nummer 00073497, afgegeven op 31.01.2008 en een nationaliteitsbewijs met nummer 00552250, afgegeven op 16.08.2012. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.04.2015 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene werd gehoord op 26.05.2015 en verklaarde dat hij op legale wijze van Bagdad naar Istanboel vloog. Vandaar vloog hij op 15.04.2015 op illegale wijze naar een Europees land. Hij reisde naar eigen zeggen in gezelschap van een smokkelaar en met een valse identiteitskaart. Zijn paspoort van Irak werd volgens hem door de politie van een "Europees land" -wellicht Polen- in beslag genomen. De betrokkene voegde toe dat hij in Polen werd vastgehouden in een gesloten centrum. Na elf dagen slaagde hij erin te ontsnappen uit dat centrum en vervolgde hij zijn weg naar België, waar hij op 11.05.2015 aankwam. De betrokkene ontkende tijdens het verhoor dat hij asiel vroeg in Polen en stelde dat men hem zei dat de registratie van vingerafdrukken een routinecontrole betrof.

Op 08.06.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 11.06.2015 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor d.d. 26.05.2015 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij naar Canada wou gaan, maar omdat hij er niet kon geraken in België asiel vroeg én omdat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag omdat Polen de mensenrechten niet respecteert en hij in Polen slecht werd behandeld en werd vastgehouden.

Met een tussenkomst van zijn advocaat van 10.06.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert onder meer aan dat hij in Polen "een rechtsstaat onwaardig" werd behandeld. Hij werd naar eigen zeggen geboeid voor een rechter geleid, door de politie geduwd en "ernstig vernederd". Verder stelt de betrokkene dat discriminatie vanwege etnische origine nog veel voorkomt in Polen; asielzoekers in Polen in precaire omstandigheden dienen te leven, asielzoekers na overdracht kunnen worden opgesloten; er niet gegarandeerd kan worden dat hij niet met dakloosheid zal worden geconfronteerd en de gezondheidszorg in Polen een van de slechtste van Europa is. De betrokkene verwijst naar onder meer de volgende bronnen : "Pologne, ce pays qui emprisonne les demandeurs d'asile", Gazeta Wyborcza, 31.10.2013; "National Country Report, Poland", AIDA- Asylum information Database, juni 2014; "AEDH and Otwarta Rzeczpospolita denounce the Polish Government's Silence on the recent discriminatory comments and acts", AEDH, 20.10.2010; Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, "Polish asylum procedure and refugee status determination. Report following the mission to Poland from 12 to 15 Septembre 2010", Brussel, December 2011; "UNHCR-sponsored studies reveal homelessness as a serious threat to refugees in Poland, Bulgaria and Slovakia", UNHCR, 07.06.2013; "Where is my home ? Homelessness and Access to Housing among Asylumseekers, Refugees and Persons with International Protection in Poland",

UNHCR, juni 2013; "Polish healthcare system among the worst in Europe", Radio Poland, 16.05.2012 and "Poland, Health System Review 2011", WHO.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de vermeende slechte behandeling van de betrokkene door de Poolse instanties wensen we op te merken dat de betrokkene stelde dat hij op illegale wijze, met gebruik van een valse identiteitskaart en in gezelschap van een smokkelaar, van Istanboel naar Polen reisde. De betrokkene werd tegengehouden aan de grens omdat hij niet in bezit was van de documenten, vereist voor de binnenkomst van de Schengenzone. Vervolgens diende hij voor een rechter te verschijnen, die volgens de betrokkene hem voor de keuze stelde of een asielaanvraag in te dienen of terug te keren naar Irak. We benadrukken dat deze feiten zich afspeelden binnen de context van maatregelen ter controle van de grenzen en op zich niet kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de behandeling, die volgens het schrijven d.d. 10.06.2015 een rechtsstaat onwaardig was en een ernstige vernedering inhield merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze op de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De betrokkene maakte tijdens het verhoor enkel melding van het feit dat hij werd vastgehouden. In het schrijven d.d. 10.06.2015 wordt enkel gesteld dat hij werd geduwd. De ernstige vernedering, waarvan sprake in het schrijven d.d. 10.06.2015, wordt niet verder geduid of gespecificeerd. De verklaringen ter zake van de betrokkene zijn uitermate beperkt en onvoldoende om te besluiten dat de Poolse instanties en de politie en de met grenscontrole belaste instanties in bijzonder de fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene met voeten zouden hebben getreden.

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties merken we op dat de betrokkene verwijst naar bronnen uit 2010, 2011, 2012 en 2013. We zijn van oordeel dat deze bronnen niet de actuele situatie belichten. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wensen op te merken dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 ("De

verantwoordelijke lidstaat is verplicht... c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Dit betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien hij dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Zijn aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot januari 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("Asylum seekers do not face obstacles to access the asylum procedure again if they wish to", AIDA-rapport, pagina 23, alinea 2). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 54, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen automatisch in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We vinden in het AIDA-rapport enkel terug dat een groep asielzoekers in maart 2014 bezorgdheid uitte over de omstandigheden in één welbepaald opvangcentrum namelijk dat in Debak- Podkowa Lesna (AIDA-rapport, pagina 46, alinea 4). We zijn van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende de door de betrokkene in het schrijven d.d. 10.06.2015 geformuleerde argumenten ten voordele van een behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog

opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor melding van een schotwonde aan de schouder. In het schrijven d.d. 10.06.2015 wordt gesteld dat er nog steeds een kogel in de schouder van de betrokkene zit, hij een goede medische opvolging behoeft en deze in Polen niet zal krijgen. We benadrukken dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat hij in Polen niet de nodige zorgen zou kunnen krijgen wordt geenszins hard gemaakt. We wijzen er op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 49, alinea 1 en 2).

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. In het schrijven van 10.06.2015 wordt gesteld dat de betrokkene gehuwd is en vader van drie kinderen en dat ook de leden van zijn gezin recht hebben op een vader, die zich binnen een stabiel kader om hen kan bekommeren. Hieromtrent merken we op dat hier wordt vooruit gelopen op de feiten. De betrokkene is nog verzoeker van internationale bescherming en kreeg nog geen internationale bescherming - vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming- toegekend, wat betekent dat de kwestie van gezinshereniging op dit ogenblik niet aan de orde is.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.

(...)"

Bij arrest nr. 149 186 van 6 juli 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.2. Op 15 juli 2015 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Warschau.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 174 375.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat de verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 15 juli 2015 werd overgedragen aan Polen.

De raadsman van de verzoeker repliceert dat hij volhardt in het verzoekschrift daar de verzoeker opdracht heeft gegeven het beroep verder te zetten.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2. Ambtshalve wijst de Raad op het bepaalde in artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet):

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Te dezen heeft de verzoeker reeds op 6 juli 2015 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gevorderd. Bij arrest nr. 149 186 van 6 juli 2015 heeft de Raad deze vordering verworpen omdat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet werd aangetoond.

Gelet op voormelde wetsbepaling kan de verzoeker niet op ontvankelijke wijze opnieuw een vordering tot schorsing indienen tegen dezelfde beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12 (2) *iuncto* artikel 3 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3, § 2, 15 en 18, § 7, van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1.1 Aan de verzoekende partij werd op 29 juni 2015 (kennisgeving 29 juni 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de verzoekende partij over een visum uitgegeven door de Hongaarse autoriteiten beschikt;
- het feit dat de asielprocedure in Polen correct verloopt en er geen aanleidingen zijn om te denken dat verzoeker zich niet zou kunnen richten tot de asielprocedure of zou worden opgesloten tijdens de asielprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielprocedure;
- er geen enkele aanleiding is dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;
- xenofobie, discriminatie en onverdraagzaamheid geen abnormale proporties aanneemt in Polen en er in geen geval geïnstitutionaliseerd is.
- er geen aanleiding is om te denken dat verzoeker niet de nodige bijstand zou krijgen aangaande zijn schotwonde.

Verweerster verwijst naar het AIDA-rapport van januari 2015, dat wordt geciteerd in de bestreden beslissing. Het gaat evenwel slechts over een partiële lezing

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de beslissing van de verwerende partij gezien verweerster een erg partiële lezing van het AIDA-rapport hanteert en er tegenstrijdige informatie is aan de zeer algemene informatie die verweerster aanhaalt om te bewijzen dat verzoeker in Polen als asielzoeker niet in precaire omstandigheden zou terechtkomen.

Nochtans ligt de plicht op de verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren rekening houdende met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier en zich in het kader van een Dublin-overdracht zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van verweerster tegensprekt.

“Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un

transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. » (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verweerster in diskrediet brengt. Verzoeker wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.*

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

De situatie in Polen voor asielzoekers is er zeer slecht en onmenselijk. De opvang is summier en het risico dat verzoeker wordt opgesloten is wel degelijk zeer groot.

Polen heeft enorme moeite om de internationale verplichtingen ten opzichte van asielzoekers te garanderen. Zo is er wel degelijk een reële kans te worden opgesloten in detentiecentra in tegenstelling tot wat verweerster beweert:

Mensen die worden teruggestuurd naar Polen worden aan de grenswachter overhandigd, die de rechtbank binnen de 48 uur kan verzoeken de asielzoeker in een gesloten centrum op te sluiten, omdat hij of zij illegaal de grens heeft overgestoken. Het is evenwel geen verplichting de rechtbank te verwittigen waardoor de procedure in Polen gericht is op willekeur.

“According to the Polish legislation, an asylum seeker crossing the border without a passport (which is often the case for people who left Poland during their asylum procedure because they were asked to surrender their passport at the moment of applying for asylum) or crossing the border with a passport but having a visa only valid in Poland, is considered to have crossed the border illegally. This is a sufficient reason to be detained by the border guards in case of return and to be placed in a detention centre for 30 to 60 days.

So an asylum seeker who is transferred back to Poland, will be handed over to the border guard, who can apply to the court within 48 hours to place the asylum seeker in a detention centre, because he or she crossed the border illegally. According to NGOs, the decisions of the court are shortly reasoned in a standardized way. The border guard is not obliged to apply to the court to detain asylum seekers, who have crossed the border illegally, which gives the impression of an arbitrary decision. (...) The re-opening of the case is not automatic, the asylum seeker needs to apply for it. Persons in detention are not entitled to social assistance.”

(stuk 3 Belgisch Cominté voor Hulp aan Vluchtelingen, “Polish asylum procedure and refugee status determination: report following the mission to Poland from 12 to 15 September 2010, December 2011, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4ece2b872.html>)

Verwijzend naar het Aida-rapport, minimaliseert verweerster het risico voor verzoeker op opsluiting:

“In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. “(stuk 1.)

Verweerster gaat echter voorbij aan belangrijke veranderingen aan de voorwaarden voor detentie van asielzoekers, die rond januari 2015 werden doorgevoerd of op stapel stonden en eveneens in datzelfde AIDA-rapport vermeld worden:

“Detention of asylum seekers

The notion of the risk of absconding will be introduced –the “significant risk of absconding” arises when the asylum seeker does not have any identity documents, crossed or attempted to cross the border

illegally (except for directly coming asylum seekers) or entered Poland while their personal data where in SIS or national register.

Rules on prolongation of detention when the person applies for asylum from the detention center will change. According to the proposed amendments, every time a detained person applies for asylum, the court will have to examine the legal conditions for the detention of the asylum seeker. This direct reference to the legal conditions for detention of asylum seekers allows to expect that there will be no differentiation between asylum seekers who are detained after having applied for asylum and those applying for asylum from detention."

(stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

Dit betekent dat verzoeker, die enerzijds betrapt werd op de luchthaven van Warschau, nadat hij illegaal de grens had overgestoken en nadien ook illegaal de grens tussen Polen en Duitsland over stak, wel degelijk een groot risico loopt om in Polen opgesloten te worden.

In haar meest recente rapport stelt Amnesty International bovendien vast dat de maximale detentieduur voor asielzoekers verlengd is tot twee jaar.

"The new Law on Foreigners, which entered into force in May, extended the maximum period of detention for asylum-seekers to 24 months. According to the Polish NGOs Helsinki Foundation for Human Rights and the Association for Legal Intervention, nearly one in four people held in migration detention were children." (stuk 5: Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 - Poland, 25 February 2015, te consulteren op: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=54f07dab15>)

De situatie in deze detentiecentra zijn allesbehalve. De gesloten centrums zijn overvol en is er gebrek aan informatie. Het persoonlijke wedervaren van verzoeker stemt overeen met andere objectieve verslagen over de schrijnende levensomstandigheden waarin asielzoekers in Polen dienen te overleven.

"Depuis mi-octobre, des réfugiés ont entamé une grève de la faim pour dénoncer les conditions inhumaines qui règnent dans les centres gardés où ils sont regroupés. Une journaliste géorgienne, enfermée dans un de ces centres, lance un appel. (...) Sur cent étrangers qui viennent se réfugier en Pologne, environ 90 % finissent par quitter ce pays. Et ce ne sont pas seulement les conditions de détention en prison qui les font fuir. Je parle sciemment de "prison", car les centres fermés pour les réfugiés rappellent, en effet, la prison. (...) Ensuite, j'ai fait connaissance avec tout le monde. Ils étaient vingt. Nous sommes désormais vingt et un. Voici une famille dont la femme est enceinte, avec un bébé dans les bras. Ils sont là depuis deux semaines. Une autre famille, originaire du Pakistan. Une femme avec deux garçons, de 7 et 16 ans. Ils sont ici depuis sept mois. Sans aller à l'école, sans rien faire. Et encore une famille, de Tchétchénie. Ils ont trois enfants. Ils racontent comment une fonctionnaire ivre les a menacés en pointant son arme sur les enfants. Je découvre qu'ils avaient déjà vécu en Pologne auparavant. Quand le père a été agressé pour la deuxième fois par les Russes (il en est presque mort), ils ont décidé d'aller en Allemagne. De là, ils ont été expulsés vers la Pologne. Une famille venue de Géorgie. Ce sont des Yézidis, une minorité kurde. La femme est âgée de 23 ans, son mari de 25. Ils ont perdu un enfant en Pologne. Elle était enceinte de quatre mois quand les douleurs ont commencé. Ils ont demandé à voir un médecin (c'était au centre pour les réfugiés à Zambrow) et celui-ci a constaté que tout allait bien : cela arrivait parfois. Le jour suivant, quand la douleur est devenue insupportable, ils sont allés à l'hôpital, consulter le même médecin. Après l'examen, il a constaté que le fœtus était en train de mourir et qu'il fallait avorter. Le lendemain, l'état de la femme a empiré, elle a eu une hémorragie, ignorée par les médecins, qui ont dit que tout allait bien et qu'elle pouvait quitter l'hôpital. C'est alors que le couple a décidé de quitter la Pologne. Ils sont allés en Belgique, dans un hôpital où on les a informés qu'il fallait effectuer une autre opération, pour retirer les restes du fœtus après l'avortement mal fait. "

(stuk 6 : "Pologne, ce pays qui emprisonne les demandeurs d'asile" , Gazeta Wyborcza, 31 oktober 2012, te consulteren op <http://www.courrierinternational.com/article/2012/10/31/pologne-ce-pays-qui-emprisonne-les-demandeurs-d-asile>)

"With regard to living conditions, not much has changed since 2010. Refugees, persons providing assistance to them and researchers visiting refugee dwellings have described conditions in which refugees live as substandard. Flats are overcrowded; four or five people often share the same small room and additional persons sleep in kitchens and halls. In some flats, there is only a shared toilet

available in the corridor, and many families make use of it. Some buildings in which refugees live have no bath or shower. Some have no electricity, no running water and no heating system either.”

(stuk 7: UNHCR – The UN Refugee Agency, “Where is my Home?, Homelessness and Access to Housing among Asylum – seekers, Refugees and Person with International Protection in Poland”, juni 2013, P; 19, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html>)

Mensen die terugkeren vanuit andere landen, ook vanuit EU-landen, zoals in het kader van Dublin, komen terecht in de ergste omstandigheden.

According to respondents, both Key Persons and refugees, persons returned from other EU countries face the worst housing situation. As put by respondents, “[t]hey end up in the street” [R3, R9, R13].

(stuk 7: UNHCR – The UN Refugee Agency, “Where is my Home?, Homelessness and Access to Housing among Asylum – seekers, Refugees and Person with International Protection in Poland”, juni 2013, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html>)

Bovendien wordt opvang geenszins gegarandeerd, aangezien er een grote kans bestaat dat men als asielzoeker met dakloosheid wordt geconfronteerd:

“Homelessness and the threat of homelessness are two of the most serious conditions affecting refugees and asylum seekers living in Poland, Bulgaria and Slovakia.

In Poland, the study found that up to 10 per cent of people receiving international protection are “living in extreme homelessness” – without a roof over their head. Between 30 and 40 per cent are categorised as “living in housing exclusion” – sheltered, but without permanent accommodation. Only 20 per cent of Poland’s asylum-seekers and refugees are living in “secure and adequate” housing conditions.

The refugee housing crisis in Poland is caused by shortcomings in the integration process and policies that limit the ability of asylum-seekers to find jobs. The report recommends that refugees in Poland be given greater financial assistance during integration, that they be assisted in finding their first home, and that the state increase the availability of “bridge housing” – temporary accommodation for refugees who are in the process of integrating.”

(stuk 8, “UNHCR-sponsored studies reveal homelessness as a serious threat to refugees in Poland, Bulgaria and Slovakia”, UNHCR – The UN Refugee Agency, 7 juni 2013, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51b1afef6.html>)

Verweerster beweert in de bestreden beslissing dat het AIDA-rapport geen melding maakt van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers, wat een erg eenzijdige lezing is van het rapport, dat wel degelijk fundamentele problemen bij de opvang signaleert.

“The main form of accommodation that is currently being used are reception centres. Living conditions differ in reception centres. (...) Other conditions are dependent on the willingness and financial situation of the contractor. (...) Asylum seekers are responsible for cleaning their rooms and common areas such as kitchens and bathrooms. In all centres there is a problem with insects. During the monitoring in reception centre in Warsaw all women pointed out that there is a lot of insects in the centre and even showed bites. Women claimed that pest control procedures are occasionally carried out but they are not effective. (...) At present, one employee is in charge of approximately 90 asylum seekers. There are not enough employees in the centres (2-4 workers per centre).” (stuk 4: AIDA, Asylum information Database – National Country Report – Poland, up-to-date till January 2015, pp. 45-46, te consulteren op: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>)

Wat de discriminatie betreft, die verzoeker heeft ervaren op basis van zijn etnische origine, maakt verweerster er zich in de bestreden beslissing (stuk 1) erg makkelijk vanaf door te stellen dat: “geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid”. Hierbij gaat verweerster voorbij aan de realiteit, waarin Polen geplaagd wordt door een golf van islamofobie. In een zeer recent rapport is de ‘European Commission Against Racism and Intolerance’ (ECRI) bijzonder scherp voor het groeiende racisme in de Poolse samenleving.

Zo worden de grote racistische rally’s en sterk verspreide islamofobie op het internet gehekelde:

“Regarding their ability to mobilise, both the number of extremist demonstrations organised in connection with the Independence Day commemorations and the number of participants in them are increasing constantly (according to some estimates,⁹ there were less than 500 ultra-nationalist participants in 2009, 10 000 in 2010 and 20 000 in 2012). As regards their local ramifications, it may be noted for example that, in Poznan in June 2014, various extremist organisations, with the help of football club supporters¹⁰ and, again, the complicity of hooligan groups, carried out protests which resulted in the cancellation of a performance of the play “Golgotha Picnic”, for fear of public disturbances; in March

2013, Polish National Rebirth (Narodowe Odrodzenie Polski) and the supporters' association of the football club Slask Wroclaw created disturbances during a lecture by the sociologist Zygmunt Bauman at the University of Wroclaw; this case also illustrates the international ramifications of extremist movements because, in June 2014, leaflets criticising this sociologist's political convictions were distributed during another lecture which he gave at the University of Manchester in the United Kingdom. In November 2012, members of the Hungarian far-right movement Jobbik took part in the Independence Day commemorations organised by those associations."

"ECRI considers that the situation with regard to hate speech on the Internet and in the media has not improved either since its last report. Racist and xenophobic comments are a common occurrence on online discussion forums. The scale of the phenomenon was described in a report produced by the Local Knowledge Foundation in June 2011¹¹. According to this report, of 10 million postings analysed, it was possible to classify 123 000 as falling within the scope of hate speech, the main targets being Jews (35 000 postings), Russians (21 600) and Germans (21 500). ECRI also notes a rise in Islamophobic sentiment, as reflected in the content of the Polish Defence League's (Polska Liga Obrony) website, its presence on YouTube and the continuous, rapid increase in the number of supporters of its Facebook site¹². ECRI also observes that, despite its recommendation to the Polish authorities in the fourth cycle, the radio station "Radio Maryja" continues to draw attention to itself with its rhetoric of intolerance (see § 40)."

(stuk 9 ECRI, "ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)", 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 17-18)

De ECRI is bijzonder streng voor het gebrek aan inspanningen van de Poolse overheid om discriminatie en racisme grondig aan te pakken. Zo schiet de overheid nog steeds tekort wat betreft de aanneming van effectieve anti-discriminatie wetgeving.

"(§ 26) ECRI recommends that the authorities amend the Anti-Discrimination Act in order to make it clear that the Human Rights Defender has jurisdiction to conduct investigations in response to complaints concerning cases of racial discrimination between private individuals. An alternative solution would be to establish an independent equality authority dealing inter alia with racial discrimination, as recommended by ECRI in its GPRs No. 7 on national legislation to combat racism and racial discrimination and No. 2 on specialised bodies to combat racism, xenophobia, antisemitism and intolerance at national level."

(stuk 9 ECRI, "ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)", 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 34-35)

Bovendien heeft de Poolse overheid tot op vandaag, het 12de protocol van het EVRM, het verbod op discriminatie, niet ondertekend.

"Poland has neither signed nor ratified Protocol No. 12 despite the recommendations to this effect contained in the 3rd and 4th ECRI reports. ECRI was informed that responsibility for co-ordinating the decision-making process on this issue had been entrusted to the Minister for Foreign Affairs. He recently asked all the other ministers to conduct a review of Polish legislation in their respective areas of competence with a view to considering whether it is necessary to introduce amendments to bring it into line with the Protocol. ECRI considers that this instrument, which provides for a general prohibition of discrimination, is a key element in the fight against racism and racial discrimination and that its ratification by Poland would be the culmination of the considerable efforts which the country has made in the last few years to strengthen its legislative and procedural framework in this field."

(stuk 9 ECRI, "ECRI report on Poland (fifth monitoring cycle)", 9 juni 2015, te consulteren via: <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Poland/POL-CbC-V-2015-20-ENG.pdf> , p. 11.)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers in grote aantallen in detentiecentra worden opgesloten, dat de situatie in deze centra precair is, dat de Poolse overheid veel te weinig onderneemt om de gevaarlijke xenofobie in de samenleving aan te pakken en dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, is het op heden niet verantwoord om, zonder enige individuele garantie, verzoeker te laten overnemen door Polen.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een zeer recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Polen niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'anxiété et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités

italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

4.1.2. Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van verzoeker nu verweerster geenszins over individuele garanties beschikt in het licht van de door verzoeker aangebrachte informatie dat het helemaal niet te verantwoorden valt dat verzoeker zou worden overgebracht naar Polen.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940, 23 februari 2015)

Gezien door de recente objectieve informatie van verzoeker werd aangetoond dat het risico op detentie zonder de minste waarborgen in rechte en in bijzonder precare omstandigheden diende verweerster over individuele garanties te beschikken dat verzoeker niet in dergelijke omstandigheden zou terechtkomen. Verweerster beschikt echter niet over dergelijke individuele garanties.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 51/5 van de vreemdelingenwet;
- artikel 12 (2), artikel 16;
- artikel 3,§2, 15 en 18,§7 van de Verordening 343/2003;
- artikel 3 van het E.V.R.M.;
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;
- materiële en de formele motiveringsplicht;

Het weze vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij door middel van een valse identiteitskaart en in het gezelschap van een mensensmokkelaar de Schengenzone is binnengekomen.

De bewering van de verzoekende partij als zou hij over een visum uitgegeven door de Hongaarse autoriteiten beschikken en alzo de Schengenzone legaal hebben betreden, kan aldus niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zich niet zou steunen op voldoende informatie, noch op de meest recente informatie. De verzoekende partij meent dat een partiële lezing van de door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangehaalde documenten niet kan volstaan, terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de gemachtigde zou

tegenspreken. De verzoekende partij stelt heel wat informatie te kunnen aanhalen, die het standpunt van de bestreden beslissing in diskrediet brengt.

Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging de plicht heeft een gedegen onderzoek te voeren.

Verzoekende partij vervolgt dat hij in het bezit zou zijn van recentere informatie die het standpunt van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou ondergraven.

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij hij zich heeft gesteund op toonaangevende bronnen van onafhankelijke organisaties.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verzoekende partij meent dat de situatie voor asielzoekers in Polen zeer slecht en onmenselijk is. De opvang zou summier zijn en het risico dat de verzoekende partij zou worden opgesloten zou zeer groot zijn.

Daarnaast zou de procedure in Polen gericht zijn op willekeur, nu de Poolse rechtbank binnen de 48 uur na binnenkomst in Polen kan verzoeken om de asielzoeker in een gesloten centrum op te sluiten, omdat hij illegaal de grens heeft overgestoken.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven van de in casu bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het weze vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij t.a.v. de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging op geen enkel ogenblik heeft aangevoerd dat hij in Polen het voorwerp heeft uitgemaakt van een onmenselijke of vernederende behandeling nadat hij aldaar een asielaanvraag had ingediend.

Door de verzoekende partij werd enkel verklaard dat hij werd vastgehouden.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de omstandigheden die de verzoekende partij omschrijft in het Dublin-verhoor dd. 26.05.2015 zich afspeelden binnen de context van maatregelen ter controle van de grenzen en op zich niet kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De beschouwingen van de verzoekende partij nopens de vasthouding dienen dan ook in die zin te worden gelezen. Terwijl door de verzoekende partij niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Poolse instanties en de politie en de met grenscontrole belaste instanties in bijzonder de fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, en redelijkheid in het geval van de verzoekende partij met de voeten zou hebben getreden.

Terwijl thans niet aannemelijk wordt gemaakt door de verzoekende partij dat hij in detentie zal verzeild geraken, nu de verzoekende partij een verkeerde lezing hanteert van het Aida rapport.

Een volledige lezing van het Aida rapport doet immers besluiten dat slechts een zeer beperkt aantal detentiegevallen kunnen worden weerhouden.

Verweerder verwijst hiervoor naar pagina 57 van het Aida rapport, waarnaar ook in de in casu bestreden beslissing wordt verwezen.

"In practice, are most asylum seekers detained

o on the territory: Yes No

o at the border: Yes No

- Are asylum seekers detained in practice during the Dublin procedure? Frequently Rarely Never

- Are asylum seekers detained during a regular procedure in practice? Frequently Rarely Never”

Bovendien weze het vastgesteld dat de verzoekende haar vrees dat hij zal worden gedetineerd voornamelijk steunt op rapporten die dateren van 2013 en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging desbetreffend verwijst naar informatie daterend van januari 2015.

Verzoekende partij maakt haar vrees aldus niet aannemelijk, nu uit het Aida rapport blijkt dat de detentiemaatregel in zeldzame gevallen wordt toegepast.

Terwijl het loutere feit dat de Poolse wetgeving voorziet in de mogelijkheid tot detentie niet impliceert dat de verzoekende partij bij een terugkeer automatisch in detentie zal worden geplaatst.

Verweerder wijst er nog op dat de Poolse autoriteiten op 11.06.2015 uitdrukkelijk hun akkoord met de overname bevestigden, op grond van art. 18(1) c Dublin III-Verordening, en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging op een afdoende wijze is nagegaan of de asielprocedure conform de Europese standaarden zal worden uitgevoerd.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij voorts een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen, waaronder een vermeende discriminatie, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonst dat hij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat hijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat hijzelf slecht zou zijn behandeld in Polen.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: “Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt niet verder dan de loutere verklaring dat hij werd opgesloten.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat hij in Polen slecht zou zijn behandeld.

Wanneer men na een verblijf in Polen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en

duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Terwijl in de bestreden beslissing uitgebreid werd ingegaan op de bezwaren die door verzoekende partij zelf en door haar raadsman (schrijven dd. 10.06.2015) opgeworpen werden.

Hierbij werd onder meer aangetoond dat:

- Polen onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.*
- asielzoekers recht hebben op opvang en bijstand (AIDA-rapport blz. 39, stuk 1).*
- er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (AIDA-rapport blz. 59).*
- de nieuwe vreemdelingenwet op 01.05.2014 van kracht werd in Polen en deze wetgeving alternatieven voorziet voor detentie en de veranderde houding van de Poolse overheid inzake detentie van vreemdelingen illustreert.*
- de opvangmogelijkheden in Polen voldoen aan de Europese standaarden. In het Aida rapport wordt bovendien uitdrukkelijk melding gemaakt dat er geen sprake is van overbevolking in de Poolse opvanginstanties.*
- asielzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers.*
- gezondheidszorg verstrekt wordt via medische posten in de opvangcentra.*
- asielzoekers terecht kunnen bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (AIDA-rapport blz. 54, stuk 1).*
- het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*
- het UNHCR evenmin rapporten of adviezen uitbracht waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

Verzoekende partij slaagt er niet in om deze vaststellingen te ontkrachten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die hij zou ondergaan in Polen. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Polen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden, alwaar hij van onderdak en bijstand kan genieten, zoals afdoende blijkt uit de motieven van de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging er zich in de motivering erg makkelijk vanaf maakt door louter te stellen dat geen enkel land vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. De verzoekende partij poogt haar beweringen te onderschrijven met de verwijzing naar algemene rapporten.

Verweerder merkt op dat dit uiteraard niet afdoende is om de door haar geuite vrees aannemelijk te maken. Terwijl de aanwezigheid van dergelijke rapporten uiteraard niet impliceert dat er door Polen niet wordt opgetreden tegen xenofobie of racisme.

Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont hij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- De zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- De familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar hij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- Het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- De familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- De familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- De Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- Verzoekende partij wordt niet overgedragen aan Italië;
- Verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Polen;
- Verzoekende partij heeft zich niet gewend tot de Poolse instanties;
- De Poolse autoriteiten stemden in met de overname van de minderjarige kinderen van verzoekende partij;
- De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van verzoekende partij en haar kinderen zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien;
- Verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel;

Deze rechtspraak kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden genomen. .

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

4.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 3, § 2, 15 en 18, § 7, van de Dublin-verordening, artikel 4 van het Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Hij

zet evenmin *in concreto* uiteen op welke wijze de bestreden beslissing met machtsoverschrijding of machtsafwending zou zijn tot stand gekomen. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar artikel 12(2) van de Dublin III-verordening, doch wel naar artikel 3(2) *iuncto* artikel 18(1)c van deze verordening. Waar de verzoeker de schending van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening aanvoert, mist het middel derhalve feitelijke grondslag.

4.1.3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) *iuncto* artikel 18(1)c van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van de verzoeker in Polen, de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, de algemene situatie in Polen en de specifieke situatie van de verzoeker. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Dublin III-verordening en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Met betrekking tot deze bepalingen, blijkt uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM, *cf.* EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S./België en

Griekenland) als van het Hof van Justitie (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen/Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid) dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielpcedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublin III-verordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen voert de verzoeker aan dat in de bestreden beslissing een *“erg partiële lezing van het AIDA-rapport”* wordt gehanteerd en dat *“er tegenstrijdige informatie is aan de zeer algemene informatie die verweerster aanhaalt om te bewijzen dat verzoeker in Polen als asielzoeker niet in preciaire omstandigheden zou terechtkomen”*.

Zo laat hij gelden dat het risico dat hij wordt opgesloten groot is, aangezien *“(m)ensen die worden teruggestuurd naar Polen (...) aan de grenswachter (worden) overhandigd, die de rechtbank binnen de 48 uur kan verzoeken de asielzoeker in een gesloten centrum op te sluiten, omdat hij of zij illegaal de grens heeft overgestoken”*. De verzoeker steunt zich wat dit betreft evenwel op informatie die dateert van september 2010 en december 2011. Met deze informatie weerlegt hij geenszins de informatie waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd, die dateert van januari 2015, en waarin expliciet wordt gesteld dat *“er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers”*. Waar de verzoeker er op wijst dat hij wel degelijk een groot risico loopt om in Polen opgesloten te worden nu hij *“betrapt werd op de luchthaven van Warschau, nadat hij illegaal de grens had overgestoken en nadien ook illegaal de grens tussen Polen en Duitsland over stak”*, gaat hij er aan voorbij dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing via een verzoek tot overname in het kader van de Dublin III-verordening aan de Poolse autoriteiten zal worden overgedragen, zodat het door hem geschetste profiel heden niet meer aan de orde is. Dat de maximale detentieduur voor asielzoekers volgens een recent rapport van Amnesty International verlengd zou zijn tot twee jaar en de situatie in deze detentiecentra allesbehalve zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook laat de verzoeker gelden dat mensen die terugkeren vanuit andere landen, ook in het kader van de Dublin III-verordening, terechtkomen in de ergste omstandigheden, waarbij geen opvang zou worden gegarandeerd, zodat er een grote kans bestaat dat men als asielzoeker met dakloosheid wordt geconfronteerd. De verzoeker steunt zich hiervoor evenwel op informatie die dateert van juni 2013, daar waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op informatie die dateert van januari 2015 waarin *“geen melding (wordt gemaakt) van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We vinden in het AIDA-rapport enkel terug dat een groep asielzoekers in maart 2014 bezorgdheid uitte over de omstandigheden in één welbepaald opvangcentrum namelijk dat in Debak- Podkowa Lesna (AIDA-rapport, pagina 46, alinea 4)”*. Door zich te steunen op deze minder recente informatie, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van foutieve informatie of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft *“dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen”*. Wel blijkt dat asielzoekers zelf verantwoordelijk zouden worden gesteld voor het onderhoud van de opvangaccommodatie en dat er sprake kan zijn van een insectenprobleem, doch er wordt niet ingezien waarom het responsabiliseren van asielzoekers voor de hygiëne van hun persoonlijke leefomgeving een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Door aan te voeren dat de Poolse overheid te weinig doet om discriminatie, racisme en xenofobie grondig aan te pakken, toont de verzoeker niet aan dat er helemaal niet wordt opgetreden tegen xenofobie of dat vluchtelingen geen bescherming kunnen krijgen wanneer zij het slachtoffer worden van criminele feiten. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een onjuiste voorstelling van de feiten of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en de behandeling van asielzoekers in Polen niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat *“asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

De verzoeker merkt tenslotte nog op dat het EHRM in de zaak Tarakhel Zwitserland heeft veroordeeld wegens een schending van artikel 3 van het EVRM omdat bij de overdracht van een Afghaanse familie naar Italië geen garanties inzake opvang werden geboden en dat de Belgische staat *in casu* eveneens in gebreke blijft om de nodige garanties te bieden. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de zaak waarnaar hij verwijst specifieke garanties werden geëist voor de aanwezige kinderen, terwijl in huidige *casu* geen kinderen aanwezig zijn. De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de situatie waarin hij zich ten gevolge van de bestreden beslissing bevindt, identiek is aan de feiten die hebben geleid tot het door hem geciteerde arrest van het EHRM.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Nu de verzoeker geen systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in Polen aantoot die erop wijzen dat hij een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, kan ook een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Dublin III-verordening niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: *Procedurerichtlijn*).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 29 juni 2015 (kennisgeving 29 juni 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij, genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open. Uiteraard zullen deze procedures tijdig worden gevoerd, doch de verzoekende partij zit op dit moment in een gesloten centrum. Een verwijderingsmaatregel richting Polen kan elk moment verwacht worden.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatrieerd worden naar Polen, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

(...)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van

rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest *M.S.S. t. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*M.S.S. t. België en Griekenland*, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het E.V.R.M. (in de volgende middelen word o.a. een schending van artikel 3 en artikel 8 E.V.R.M. aangehaald – zie hierna). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is

en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg in de praktijk slechts aangetoond worden wanneer de verzoekende partij wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijk controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Polen. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Polen) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofdte van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is, in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42). »

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijk heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende: “§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qq’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de plein droit de l’exécution de la mesure d’éloignement et qu’il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l’article 13 de la Convention combiné avec l’article 3 (...)

“§106. Au vu de l’analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n’a pas disposé d’un recours effectif, dans le sens d’un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention.

§. 107 Il s’ensuit qu’il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l’article 3. L’exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l’article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de "nieuwe" "Dublin – III" Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zegt ook dat de asielzoeker "de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 en 13 EVRM;*
- Artikel 47 Handvest Grondrechten van de Europese Unie;*
- Artikel 39,§1 richtlijn2005/85/EG;*

Verzoekende partij houdt voor dat enkel een annulatieberoep met vordering tot schorsing openstaat tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en geen schorsende beroepsprocedures. De verzoekende partij meent dat er geen sprake is van effectieve rechtsmiddelen in de zin van artikel 13 EVRM.

De kritiek van verzoekende partij is vooreerst niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch betreft een kritiek op de wet, die voorziet in een annulatiebevoegdheid voor de annulatierechter. De Raad kan een dergelijke kritiek niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien laat verweerder gelden dat het recht op een daadwerkelijk beroep zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest, met toepassing van artikel 52, lid 3 van dit Handvest moet worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft.

Terwijl het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2007, *Gabramadhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66; zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 293; 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, §§ 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, §§ 105 en 107).¹

Derhalve veronderstelt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven die worden ontwikkeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, door een rechterlijke instantie mogelijk maakt.

Evenwel dient voor de beoordeling van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die wordt aangevoerd, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te zijnen aanzien zou kunnen worden geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt (zie met name Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gabramadhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/82 §4, tweede lid e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aan deze procedure is een schorsende werking verbonden overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, terwijl de wetgever expliciet heeft voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een nauwgezet en zorgvuldig onderzoek dient over te gaan van de voorgelegde bewijsstukken, inzonderheid indien er een schending van een absoluut grondrecht zoals artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (artikel 39/82, §4, 4e lid van de wet).

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, immers slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de bewering dat ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijk rechtsmiddel uitmaakt, doch hij blijft

-inzonderheid rekening houdend met het bovenstaande- in gebreke om aan te tonen dat deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid inderdaad niet zou volstaan in het kader van een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid in praktijk slechts aangetoond wordt wanneer de verzoekende partij gevangengehouden wordt met het oog op uitzetting, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek niet kan aangenomen worden.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Stella Josef t. België van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetswijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen, ingevolge de wetswijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat "indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering".

De nieuwe bepaling impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Het loutere feit dat de rechtszoekende het mogelijks eenvoudiger zou hebben, indien er één beroep met volle rechtsmacht zou openstaan tegen alle beslissingen betreffende de verblijfsreglementering van vreemdelingen, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat de huidige procedure geen effectief rechtsmiddel zou inhouden of niet zou voorzien in een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Verzoekende partij houdt verder voor dat hij zal worden gerepatrieerd naar Polen zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden, doch gaat eraan voorbij dat hij niet het voorwerp uitmaakt van een gedwongen verwijdering. Haar betoog mist feitelijke grondslag.

Voor het overige uit verzoekende partij allerlei theoretische beschouwingen, doch hij maakt hierbij geen schending aannemelijk van de door haar aangevoerde rechtsnomen. Haar betoog betreft een kritiek op de UDN-procedure, en heeft geen betrekking op de in casu bestreden beslissing van 18.06.2015.

Het weze herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kritiek op de wet niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359), alsook dat de wetgever de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft aangepast teneinde te voldoen aan de rechtspraak van het EHRM en het HVJ.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verweerder merkt nog op dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat geen schending van artikel 3 kan worden

weerhouden, terwijl verzoekende partij voor het overige geen schending van een verdragsartikel van het EVRM aanvoert.

Ook de verwijzing naar het arrest van het EHRM in de zaak Josef is niet dienstig, nu deze nog betrekking heeft op de oude vreemdelingenwet, dewelke werd gewijzigd in aansluiting op de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Verder is de verwijzing naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof eveneens irrelevant. Verzoekende partij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat hij zich in een “parallelle juridische situatie” zou bevinden als de situatie die voorlag bij het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 16 januari 2014 (nr. 1/2014) of bij de Raad in zijn arrest met nummer 118 156 van 31 januari 2014.” (onderlijning toegevoegd)

Evenmin blijkt een schending van artikel 27 van de Dublin III verordening, mede gelet op de vordering tot schorsing bij UDN.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3.1. De verzoeker kan zich niet op dienstige wijze beroepen op artikel 39, § 1, van de Procedurerichtlijn nu de bestreden beslissing geen beslissing over een asielaanvraag betreft, doch enkel een beslissing is die bepaalt welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoeker niet aantoonde dat deze bepaling in een ruimere bescherming zou voorzien dan artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, waarvan, zoals hieronder onder punt 4.2.3.2. zal worden uiteengezet, de schending niet wordt aangenomen.

4.2.3.2. Artikel 13 van het EVRM, dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Ingevolge artikel 52, derde lid, van het Handvest, luidens hetwelk de inhoud en de reikwijdte van de door het Handvest gewaarborgde rechten die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend, moet aan artikel 47 van het Handvest dezelfde draagwijdte worden toegekend als aan artikel 13 van het EVRM.

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtcollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Gelet op het belang dat het EHRM hecht aan artikel 3 van het EVRM en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet, eist artikel 13 van het EVRM dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep (cf. EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011,

M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; EHRM 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §§ 48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de aangevoerde schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (dec) en EHRM 15 juni 2010, nr. 30523/07, § 78, Adamczuk v. Poland (revision)).

Vooreerst wordt er op gewezen dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; *Parl. St. Kamer*, 2013-14, DOC 53 3445/001).

De thans geldende bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Uit de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet “een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” en meer bepaald uit de vermelding “in het bijzonder” blijkt reeds dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat ook in andere gevallen dan datgene wanneer de verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering, de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent kan zijn zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ertegen open staat indien de verzoeker het imminente karakter van de tenuitvoerlegging kan aannemelijk maken.

Er is dus thans sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoeker voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Daarenboven werd artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet ook aangepast in die zin dat artikel 39/82, § 4, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet thans uitdrukkelijk bepaalt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat als één van de cumulatieve voorwaarden moet zijn vervuld opdat de Raad zou kunnen overgaan tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling, werd vereenvoudigd. Artikel 39/82, § 2,

eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande thans immers het volgende: “(d)eze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Dit heeft concreet tot gevolg dat de Raad, wanneer hij een ernstig middel aanneemt dat is ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, een wettelijk vermoeden dient te hanteren dat hiermee reeds is aangetoond dat de bestreden beslissing aan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (niet definitief).

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, § 114). De verzoeker brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwenning zou(den) zijn.

De verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoeker wordt onderworpen aan het nadeel dat hij betracht te ontkomen.

Waar de verzoeker stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, gaat hij echter voorbij aan de mogelijkheid die voor hem openstaat krachtens artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014.

De verzoeker heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dan kan de verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een *prima facie* onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de Vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 u of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging nog niet imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan de verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige

maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, § 3, van de Vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat (en de Raad ziet – gelet onder meer op de recente wetswijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat de verzoeker zich *in casu* beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, en hij vastgehouden was met het oog op verwijdering heeft de Raad in zijn arrest nr. 149 186 van 6 juli 2015 deze grieven ten gronde onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste zicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit niet dienstig omdat dit arrest geen betrekking heeft op de beslissingen die gesteund zijn op de Dublinverordeningen, doch betreft het beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Huidig beroep is evenwel niet gericht tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Voor zover de verzoeker zou voorhouden dat artikel 27 van de Dublin III-Verordening de Raad zou verplichten zijn beroep en huidige vordering tot schorsing in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, dient er op te worden gewezen dat een dergelijke verplichting niet in deze Verordening kan worden teruggevonden.

Voorts ziet de Raad niet in op basis van welke bepaling de Dublin III-Verordening een beroep met volle rechtsmacht oplegt aan de Lidstaten. Evenmin verduidelijkt de verzoeker in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het te nemen arrest zou kunnen wijzigen.

De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Polen, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Polen naar het land van herkomst, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Polen worden gegarandeerd. Het gegeven dat Polen geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

Non-refoulement and extradition

12. The Committee is concerned that foreigners can be expelled from the State party without having their expulsion decision reviewed by an independent and impartial mechanism. In addition, the Committee is concerned that the State party has not been respecting the principle of non-refoulement as it has sometimes refused to recognize a foreigner's refugee status as the sole reason to refuse extradition to a country where his or her life or personal integrity would be threatened (arts. 3 and 16).

The Committee recommends that the State party ensure that it complies fully with its obligations under article 3 of the Convention and that individuals under the State party's jurisdiction receive appropriate consideration by the competent authorities and are guaranteed fair treatment at all stages of proceedings, including an opportunity for effective and impartial review by an independent decision mechanism on expulsion, return or extradition, with suspensive effect. It also recommends that the State party fulfil its non-refoulement obligations and guarantee the right to appeal the issuance of an extradition warrant where there are substantial grounds for believing that a person would be at risk of being subjected to torture.

(stuk 10: UN Committee Against Torture (CAT), "Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Poland", 23 December 2013,, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/537f14e84.html>)

In October, the European Court of Human Rights asked the government to clarify the circumstances of the administrative detention of an ethnic Chechen asylum-seeker and her five children. The woman and children were deported to Chechnya in March, even though their asylum procedure was still pending.

(stuk 5: Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 - Poland, 25 February 2015, te consulteren op: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=printdoc&docid=54f07dab15>)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er "effective procedural safeguards" (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Polen om te vermijden dat vluchtelingen zouden kunnen worden blootgesteld aan refoulement. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

"De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement."

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM,*
- het non – refoulement beginsel,*
- artikel 33 (1) van de Conventie van Genève,*
- artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.*

Verzoekende partij houdt voor dat “Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Polen naar het land van herkomst blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Polen worden gegarandeerd. Het gegeven dat Polen geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen”.

Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing alsdat

“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j 1 8(1)c van Verordening 604/2013 De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen’ , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

Door louter te verwijzen naar een aantal artikelen, die zij niet betreft op haar eigen situatie, weerlegt verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing geenszins.

Verweerder laat nog gelden dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in het kader van de Dublin III-verordening uiteraard niet toekomt te garanderen dat de verzoekende partij niet zal teruggewezen worden naar Irak. De gemachtigde van de Staatssecretaris dient slechts te onderzoeken of de verzoekende partij toegang zal hebben tot de asielprocedure en aldus een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag zal krijgen.

Een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst, nadat de asielaanvraag zal zijn onderzocht, volstaat op zich uiteraard niet om tot een schending van artikel 3 EVRM of het non-refoulementbeginsel te besluiten, gelet op het feit dat een blote of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verweerder herhaalt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek werd vastgesteld dat er voldoende garanties zijn dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Polen zal onderzocht worden, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij naar het land van herkomst zal teruggeleid worden, zonder een grondig onderzoek naar de door haar voorgehouden vrees voor vervolging in het land van herkomst.

De verzoekende partij haar beschouwingen missen dan ook elke grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.3.1. Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële en de formele motiveringsplicht door de bestreden beslissing geschonden acht. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.3.2. De verzoeker voert aan dat nergens uit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is nagegaan of het beginsel van non-refoulement in Polen wordt gegarandeerd.

Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"(...)

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wensen op te merken dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht... c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Dit betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien hij dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Zijn aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

(...)"

Uit het voorgaande blijkt dus dat de gemachtigde wel degelijk is nagegaan of Polen het beginsel van non-refoulement garandeert. De verzoeker toont op generlei wijze aan waarom Polen de door haar ondertekende internationale verdragen betreffende de behandeling van een asielaanvraag en waardoor zij gebonden is, niet zou nakomen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de bewering van de verzoeker dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt in wezen een wetskritiek uitmaakt, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Aldus maakt de verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel en van artikel 33 (1) van het Vluchtelingenverdrag – daargelaten de vraag of laatstgenoemde bepaling rechtstreekse werking heeft of slechts van toepassing is op erkende vluchtelingen – niet aannemelijk.

4.3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN